პროგრესი უდავოა

თბილისი. ვ. ი. ლენინის სახელობის “დინამოს” სტადიონი”. 10 ივნისი. 74 324 მაყურებელი.

“დინამო” (თბილისი) – “დინამო” (მინსკი) 2:0.

თბილისი: აბუსერიძე, მიქაბერიძე, ჩივაძე, პაიკიძე, არზიანი, კაკილაშვილი, სვანაძე, სულაქველიძე, გუცაევი, ჟორჟიკაშვილი, შენგელია.

მინსკი: ჟეკიუ, ბელოვი, კურნენინი, იანუშევსკი, შიშკინი, ზიგმანტოვიჩი, გოცმანოვი, პუდიშევი, ალეინიკოვი, სოკოლი, კონდრატიევი.

მე–15 წთ. ჟორჟიკაშვილი, 85–ე წთ. ჩივაძე.

მე–60 წთ. ბელოვის ნაცვლად – მეტლიცკი, 71–ე წთ. ჟორჟიკაშვილის ნაცვლად – თევზაძე, 78–ე წთ. პუდიშევის ნაცვლად – მელნიკოვი, 88–ე წთ. გუცაევის ნაცვლად – გურული.

მსაჯი: ალექსანდრე მუშკოვეცი (მოსკოვი).

გააფრთხილეს იანუშევსკი.

კარში დარტყმა – 15:16 (8:13), ზუსტი დარტყმა – 8:0 (3:0), საჯარიმო მოედნიდან – 8:3 (3:3).

კუთხური – 7:7 (2:5).

დაჯარიმდნენ: თბილისელები 8 (4), მინსკელები 19 (9).

მთავარი, რაც განვლილი მატჩის რეცენზიაში გვინდა აღვნიშნოთ, ისაა, რომ თბილისის “დინამოს”, მის მწვრთნელებსა და ფეხბურთელებს, მთელ კოლექტივს, ეს ხანმოკლე შესვენება, რომელიც 47–ე საკავშირო ჩემპიონატში სავსებით მოულოდნელად წარმოიქმნა 24 მაისის შემდეგ, ნაყოფიერად გამოუყენებიათ. ასეთი იძულებითი “პაუზის” შევსება, გამოცდილებით ვიცი, ძალზე ძნელია: მოთამაშეებმა არ უნდა დაკარგონ სპორტული ფორმა, არ ამოვარდნენ საშეჯიბრებო რიტმიდან, შეინარჩუნონ ფიზიკური მომზადების მაღალი დონე, საბრძოლო განწყობილება, ფსიქოლოგიური ტონუსი... ყველაფერს თავი რომ დავანებოთ, ხეირიანი სპარინგ–პარტნიორების მონახვაც ჭირს ხოლმე ასეთ დროს.

ყოველივე ამის გათვალისწინებით შეგვიძლია ვთქვათ, რომ თბილისის “დინამო” ახლა სრულ წესრიგშია, ხოლო მისი პროგრესი უდავოა. ნათქვამის დასადასტურებლად ისიც კმარა, რომ ჩვენი მეტოქე 10 ივნისის მატჩში მინსკის “დინამო” საბჭოთა ფეხბურთის ერთ–ერთი ყველაზე ძლიერი წარმომადგენელია, ბოლო ორი წლის ჩემპიონი და მესამე პრიზიორი. ამდენად, მასთან შეხვედრა ერთგვარი სასინჯი ქვა იყო, რომელსაც პასუხი უნდა გაეცა უმთავრეს კითხვაზე – მართლა პროგრესის გზაზე დგას თბილისის “დინამო”, თუ მისი ბოლოდროინდელი მიღწევები მხოლოდ იღბლიან მოვლენათა კომპლექსია? ის ამბავი, რომ მინსკელებმა სულ ახლახან საკუთარ მინდორზე დიდი ანგარიშით წააგეს თასის მატჩი მოსკოველ თანაკლუბელებთან, მხოლოდ ართულებდა საქმეს, ვინაიდან ცხადი იყო, ასეთი კაზუსის შემდეგ ექსჩემპიონი მაქსიმალური ძალით იბრძოლებდა შელახული რეპუტაციის აღსადგენად.

მინსკელებს მართლაც, არაფერი დაუშურებიათ ამ მატჩში, ყველაფერი იღონეს, მაგრამ წააგეს და ამ წაგებას, ჩემი აზრით, რაიმე სუბიექტური მიზეზები არა ჰქონია. თბილისელებმა უკეთ ითამაშეს. ისინი ყველა რგოლში ჯობდნენ მეტოქეს.

რომ ვთქვათ, თბილისელებს აშკარად გამოკვეთილი ტერიტორიული უპირატესობა ჰქონდათო, სწორი არ იქნება. ყოველი ცალკეული სათამაშო ეპიზოდის, ყოველი მანევრის მოგება ძალების დიდ მობილიზებას საჭიროებდა. მინსკელთა თითოეული რგოლი თავგამოდებით იბრძოდა და სასიამოვნოც სწორედ ისაა, რომ მასპინძლებმა გაიმარჯვეს არა მეტოქის სუსტი თამაშის წყალობით, არამედ, პირიქით, შეუპოვარი წინააღმდეგობის დაძლევის შედეგად, თუ ცალკეულ უმნიშვნელო წვრილმანებს არ მივიღებთ მხედველობაში. მცველებიც შეუცდომლად მოქმედებდნენ, თავდამსხმელებიც ხშირად სძლევდნენ მოპირდაპირე დაცვას, ხოლო ნახევარდაცვას კარგა ხანია ასე აქტიურად, მობილურად, აზრიანად არ უთამაშია არა მარტო შუა მინდორზე, არამედ გაცილებით უფრო ვრცლად – კარიდან კარამდე. ვიტყვი, რომ მინსკელთა იერიშების მოგერიება იოლი არ იყო, მათ გამუდმებით სამი თავდამსხმელი ჰყავდათ წინა ხაზზე (სოკოლი, კონდრატიევი, გოცმანოვი), რომლებიც ყოველ შესაძლებლობას იყენებდნენ კარის საიერიშოდ. ჩვენი განაპირა მცველები მიქაბერიძე და არზიანი ზოგჯერ ბევრ დროს უთმობდნენ პერსონალურ მეურვეობას და მაშინ უკან დახევა უხდებოდათ ნახევარმცველებს, მაგრამ თბილისელთა გაძლიერებული ძალები ხიფათის მოგერიებისთანავე, დაუხანებლად გადადიოდნენ მეტოქის ნახევარზე. შეტევაში მონაწილეობდნენ ყველა რგოლის მოთამაშეები და მეკარე ჟეკიუს მოცლა არა ჰქონდა.

ერთი სიტყვით, თბილისის "დინამოს" ცალკეულ მოთამაშეთა დახასიათებას არ შევუდგები. მათი კარგი თამაში გუნდის აშკარა პროგრესის ნათელი დადასტურებაა.

პირველი გოლი მასპინძლებმა გაიტანეს მე–15 წუთზე: ჟორჟიკაშვილმა მოულოდნელად დაარტყა შორიდან. ჟეკიუს რომელიღაც მცველი ჩამოეფარა, თვითონ მანაც ვერ მოასწრო დროული რეაგირება და ბურთი ბადეში აღმოჩნდა – 1:0.

შესვენების შემდეგ თამაშის ტემპმა და საერთოდ სიმძაფრემაც კიდევ უფრო იმატა. იყო მომენტები, როცა სტუმრები ხანგრძლივად გვიტევდნენ, ზემოჩამოთვლილ ფორვარდებს ემატებოდნენ ზიგმანტოვიჩი, პუდიშევი, ალეინიკოვი, დროდადრო კარის დაცვა დიდად ჭირდა, მაგრამ საკმარისი იყო ხიფათის მოგერიება და თბილისელები წამსვე შეტევაზე გადადიოდნენ, იერიშში მაშინვე ერთვოდნენ გუცაევი და შენგელია. ერთ–ერთი ასეთი კონტრშეტევისას შიშკინმა თავის საჯარიმო მოედანზე წააქცია გუცაევი. 11–მეტრიანი ზუსტად, ძლიერად დაარტყა ჩივაძემ – 2:0. ეს მოხდა 85–ე წუთზე.

რეზო ძოძუაშვილი, საერთაშორისო კლასის სპორტის ოსტატი.

"ლელო", 12 ივნისი, 1984 წ.